

Úvodníček

Omlouvám se všem, co pravidelně každý měsíc čekají na Týpko. Nějak se vše seběhlo a já to prostě nezvládl. Ale jak se říká, za vším hledej ženu. I tady to tak bylo – jmenuje se Klára, měřila 45 cm a vážila 2,58 Kg. Takže tady máte přímo dvojité vydání.

Co se za tu dobu, co Týpko nevyšlo

u Pacova. Připomínám přihlášky, prohlídky od lékaře, bezinfekčnosti a i zaplacení tábora. Všechny informace máte na oddílovém webu, a pokud tam něco není, ta družinová vedoucí to určitě ví a stačí se jen zeptat.

Kosa

Za Bílou Paní na Okoř

Začalo to na Dejvickém nádraží v 9:00. Sešli jsme se tu v hojném počtu. Když

změnilo ?? Asi nejdůležitější je, že tu je jaro a začalo se jezdit ven a také spát venku. Máme za sebou noční pochod a před sebou pár výletů, Oddílový oheň (kde oslavíme 30té narozeniny) a tábor v Lesné

přijel vlak nastoupili jsme a vyjeli. Po cestě jsme nabrali Edu, Mišu, Vašíka a Shudyho.

Dorazili jsme na zastávku Koleč. Po vystoupení z vlaku byly děti rozděleny do čtyř družstev spolu s Hobem, Shudym a

Zúzou. Cestou jsme se stavili u románské rotundy Budeč, která byla velmi pěkná a u které byl i hřbitov. Za rotundou jsme šli děsným krpálem dolů. Na konci té cesty byly dva betonové sloupky, asi aby zabránily vjezdu aut na kopec. Oběd jsme si dali na mezi s výhledem na cestu, po které kráčely zástupy lidí směrem k a od Okoře.

Při prohlížení protějšího svahu, ze kterého jsme před obědem scházeli, jsme uviděli, že po té prašné cestě jede auto.

Po dobrém obědě jsme vyrazili skoro přeplněnou cestou k Okoři. Po cestě družstva sbírala cennosti, které loupežník ukradl z Okoře.

Za pár zatáčkami byl konečně vidět hrad. U hradu jsme zašli na zmrzku a na točenou kofolu. Dokonce se k nám připojil i Kosa. Když už jsme se vynadávali na hrad, šli jsme do Noutonic na nádraží. Po cestě jsme občas potkávali loupežníka, který chytal všechny, kteří měli některé jeho cennosti. U nádraží bylo vyhlášeno pořadí. Vyhrálo družstvo Okořáků. A ti, co tam nevyhráli, nemusí litovat, můžou vyhrát třeba na příštím výletě.

Jake

Desátá TBZetka v Mýtě!

Ano, je to tak. Všemi zajisté velmi oblíbený závod letos slavil výročí. Po desáté se konal běh lesem, který je tradičně zpestřený záluďnými odborkovými

otázkami a opepřený krutými stanovišti s ještě krutějšími kontrolory. Nu, taková je tradice, jednoduché to být nemůže, vždyť když si rozebereme zkratku TBZetky, dostaneme tato slova: turistický branný závod. Z toho vyplývá, že jsem to líčil velmi přesně. Ale nechme toho a podívejme se, jak to celé probíhalo a nakonec proběhlo

letos.

Vlak několik vyvolených unášel směrem na Beroun a pak na Plzeň. Byl to sice vlak osobní, ale házel pěkně. Já bych býval řekl, že jízda šourákem bude klidná, ale tady to vážně házelo, jak na dráze v horách. Horské dráze. Bylo nás osm a hnali jsme se tedy rychlostí rovnou na Mýto.

Vystoupili jsme a přepadla nás zima. Velká, navíc pofukovalo, všude tma, napjatá atmosféra večerního Mýta. Mýto jsou vlastně asi jen dvě ulice, jedna je bývalá silnice na Plzeň a druhá vede na nádraží. Šli jsme oběma a dorazili ke škole. Čekáme na školníka a do uší hučí dálnice, je skoro u školy. Vážně je zima.

Třída je pěkná, kuchyňka ještě lepší, všude je plno obrázků, celá škola vypadá

jako jedna velká galerie. Přijíždí Kokeš a Bužu. Všichni se pouštíme do večerních her. Kdo si chce zaholinkovat, hraje Elfenland, kdo si chce zapolitikařit, hraje Karkáče. Která strana bude nemocnější? Musím jen poznamenat, že s malokým lze spolupracovat (snad kromě Pucka), většina dřive či později v této hře provede nějaký podraz.

Ráno bylo kruté. Vigo večer otevřel okno, aby se dobře spalo. To sice ano, ale vstávání do zimy je opravdu nepříjemné. Venku je to ale ještě horší. Cestou k místní Jednotě zjišťujeme, že včerejší chlad byl jen odvar. Nepříjemně fouká a vítr úspěšně ničí obranu mého oblečení. Uvědomuji si, že mám na sobě téměř vše, co jsem si s sebou vůbec vzal.

Nemám si koupit v místním obchodě čepici?

Po rybičkové pomazánce se konečně vyráží. Za šediva, které nás celý den neopustí, podcházíme dálnici a stoupáme ke kostelíčku, výhled na Mýto je neveselý, honem do lesa. Tam to není o moc lepší,

lednová vichřice zasekla drápy i tady, polom na polom a kolem cesty vyrovnané hranice klád. Potkáváme stodvacítku, jakýsi dřevař leští zpětná zrcátka – a divně se kouká. Pokračujeme v cestě a odbočujeme na žlutou. Uhýbáme před autem, stodvacítkou. A na tuhle škodovku pak narážíme ještě jednou – je před námi a stojí, řidič uvnitř. Jakoby na nás čekal. Když už jsme všichni ale pár kroků od auta, tak se ozve zvuk zdivočelého motoru, z výfuku se na nás začmudí a škodovka

My čekali jaro, ale zatím přišel mráz. zmizí v dáli. Vtipné. Proč?

Na obzoru rozpadlý dům. Všichni si najednou vzpomínají, že po trase, která má za chvíli začínat, se už jednou běželo. No co, je výročí, poběží se proto jedna z nejlepších TBZetkových cest. Pěkně pozvolna do kopečka. Závodníci pak v cíli zajisté ocení podmanivý výhled.

Start! Vše začíná, několik závodníků vybíhá postupně po několika minutách za sebou, překonávají nástrahy azimutového kolečka, všem se zatím daří, ovšem přichází Ohňář, kontrolor Pídlar nechává Viga rozdělat oheň, to se nakonec podaří, ale až na čtvrtou sirku, celá námaha tedy

nespravedlivý a nefér. Klid, Vigo, klid, není to pravda. Dej si raději oběd.

Paštika a cibule. Chleba a paštika. Cibule a chleba. Výhled z byvalého hradistiše i přes počasí působivý. Hlavně ale nespádnout!

Sbíráme se pozvolna na cestu zpět. Procházíme krajem a dědeček Kokeš se rozpomíná. Jóó! Tady to tenkrát bylo, jak jsme tady s tím gázem...

Procházíme kolem lomu, obrovské plechové konstrukce, všude spousta šterku a varovné cedule. Ale to už se začíná stmívat, honem zpátky do Mýta, stavujeme se ještě na čaj a svižným tempem míjíme motel s majáčkem na střeše. Teď už jen podejít dálnici a už jsme doma.

Večeře voní v kuchyňce, omáčkou na špagety se podařilo přebít vůni ranních rybiček. Po večeři se opět všichni vrhají na Elfenland či již ryze politickou hru. Předtím jsou vyhlášeny výsledky. V kategorii dětí

zvítězil jednozančně Helmut. V kategorii vedoucích a instruktorů pak Vigo, ač v poledne hořekoval na zaujatost a předpojatost rozhodčích a vůbec celého závodu.

A v neděli ráno? Nasnídat, uklidit, zabalit, zahrát si fotbálek (5:5), sníst hrachovou polévku a vlakem šupem dupem do Prahy. Ahoj.

A tak výroční TBZetka skončila. Hotovo! Příští bude jedenáctá.

Gimli

byla zbytečná, ale honem honem dál. Těsně před koncem, kdy už mají závodníci v nohách celý kopec a v hlavě a hlavně v průkazu odpovědi na otázky plné zákrut, tak právě v ten moment se zjeví na skalce vaťákový indián Kokeš. Vysílá morseovku, Ikarus jako technicky vybavený si zprávu natáčí, ale stejně mu to je prd platný. A to už je finále, rychle zauzlovat, najít skládačku a tradá odevzdat průkaz. Hm, docela dobrý čas. Vigo je ale nespokojený, má pocit, že celý závod byl

Noční pochod-část II.

Tak tohle je moje část vyprávění o letošním Nočňáku, ale bude kratší, neboť jsem se nezúčastnil celé akce. Co neřeknu já, to se dozvíte z Bužuho části (nebo taky ne (skutečně ne – pozn. Gimli)). Tak tedy, když jsem přijel, šel jsem si složit tlumok k převisu, kde hlídala Pečeně věci, a byl jsem telefonicky předem upozorněn, abych jí neděsil, že má u sebe nůž. Setkání proběhlo v klidu-nůž jsem ani neviděl. Pak jsem se se zbytek výpravy domluvil, že

zdařilo. Pak jsem vylezl na výhled, chvílku se kochal a pak jsem se jal klimbat. Okolo prošlo několik výprav, ale nevyhodili mě. Za nějaký čas dorazil zbytek. I ti se pokochali a pak už jsme společně směřovali své kroky zpět k převisu. Cestou jsme se ještě stavili u studánky nabrat vodu a hurá si připravit nějaký žvanec. To jsme se nasmáli. Nikdy předtím mě nenapadlo, jak velkým oříškem může být pouhé ohřátí plechovky s již hotovým gulášem. Nejdřív si ho totiž Pepča málem vytil do ohně, protože ho nemohl pořádně uchopit za

sraz bude na Nedvězí –na kruhovém rozhledu. Inu, vypravil jsem se tam.Bylo hezky, ale nevýhodou Nedvězí je to, že ať se tam rozhodnete jít odkudkoliv, vždy je to do hrozného kopce. Nejinak tomu nebylo ani tentokrát. Přímé stoupání na vrchol mi přerušilo hledání pokladu. Ten jsem našel sice v trošku obtížnějším terénu, ale dílo se

rozpálené víčko, které dal do plamenů. Když se mu podařilo plechovku uchopit a položit na lavičku, přičemž málem vytil vřelý guláš Helmutovi na hlavu, tak mu jej Eda zasedl. Naštěstí pouze bokem, a tak se uprasil jen málo. No, zkrátka, měli jste to vidět, až jsem se za břicho popadal. Po

večeři a chvíle hřátí u ohýnku nadešel čas spaní. Noc celkem ušla, ale ráno se zpatelně ochladilo.

Tři michaná vejce jsou pro dva k snídani trochu málo, ale když si k tomu dáte vysockou housku a pumpnete Péču o koláč, tak největší hlad zaženete. Potom jsme se sbalili, posbírali svinčik a vyrazili za ranní hygienou ke studánce do Osinalic. A zde mé vyprávění končí, protože pak už jsem svojí cestu směřoval do jiných krajů než zbytek skupinky. Snad došli dobře.

lkarus

A jak to celé dopadlo? To se snad dozvíme od Bužumbury v příštím Týpku. Takže Bužu, je to na tobě!

Co se děje na kolejích

Zpoždění rychlíku R612 a návazných spojů a pobouřené cestující měla za následek kuriózní situace, která vznikla na elektrifikované trati mezi stanicemi Žampach a Kartáčova Řečice.

Stádo zhruba třiceti much se bezstarostně páslo v nepřehledném oblouku na trati před stanicí Žampach. Vlak našťěstí nevykolejil, protože v Žampachu mělo dojít ke křížování vlaků, a tak na příjezdovém návěstidle svítila pomalá jízda a strojvůdce stihl zastavit. Proč se mouchy na trati vyskytovaly, vysvětluje zaměstnanec traťové služby:

Na vlacích, které jezdí tímto směrem jsou řazeny i jídelní vozy společnosti Šudoma-gomora v.o.s (večeře, obědy, snídáně), ve kterých jak je známo, podávají i jídla šokově zmražená s trvanlivostí minimálně jeden rok. Že cestující občas nejsou s to jídlo pozřít a vrací je, by nebylo tolik na závadu, kdyby ovšem společnost nenajala novou kantýnskou bábu, která svým bedlivým zrakem pozoruje a kontroluje konzumaci cestujících a poté odmítá přijmout

použitá talíře se zbytky jídla se slovy: „Tady se dojídá chlapečku!“

No, a zrovna teď jely vlakem V.I.P. [very impórtnt pérsn] osoby, které začaly bábě oponovat, až se strhla ve vlaku drobná fyzická potyčka, při které pár talířů s jídlem prolétlo oknem ven a zůstalo ležet na trati. No, a podobně jako se holubi velmi rychle slétnou k rozsypaným drobkům, tak i mouchy si velmi rychle najdou svoji mršinu...

Tolik tedy výpověď pověřeného zaměstnance. Bilance škody není tragická, došlo pouze k destrukci několika porcelánových talířů. A protože všechno zlé je k něčemu dobré, tak již v těchto dnech můžete najít na internetových stránkách polepšené jídelní společnosti Šudoma-jídelna s.o.v. (snídáně, obědy, večeře) zcela novou nabídku pokrmů.

lkarus

Co se děje na kolejích

Tak teď vám povím něco o stavbě, kterou na vlastní oči uvidíte, nebo jste již viděli, záleží na tom, kdy Týpko vyjde/vyšlo.

Jedná se o železniční trať číslo 121, která vede ze stanice Hostovice do stanice Podlešín. Tato trať byla v dobách dávných součástí tzv. Pražskoduchcovské dráhy. Dříve, než byla u nás železniční síť tak propletená jako je dnes, neexistovaly České dráhy, ale na poli železniční dopravy vládli konkurenční boj. Ten sice v dnešní době u nás pomalu vstává z mrtvých, ale opravdu jen pomalu. A tak si každý dopravce stavěl trať svojí a jiný

dopravce se snažil postavit trať jinudy, levněji, či rychleji. Takže tato trať v majetku Pražskoduchcovské dráhy měla být dopravní tepnou na trase Praha, Slaný a dále směr Chomutov. Ale konkurenční boj mohl za to, že se koleje postavily také k údolí Vltavy do Kralup a odtud už se jelo podél Vltavy do Prahy – tudy, kudy vede dnešní koridor. Takže naše „stodvacetjednička“ lehce strádala.

Čas pak s tratí došel až do dob rozvoje letectví. To mělo za následek poměrně rozsáhlou traťovou přeložku okolo runwaye Ruzyňského letiště. Na starých mapách je vidět, jak trať zezadu přicházející od Středokluk vede polem přímo přes areál dnešního letiště do Hostovic. Po trati se pak vozívalo uhlí z Mostecké uhelné pánve a několik párů osobních vlaků. Dne 1. ledna 1993 měl ale špatný stav kolejí za následek uzavření úseku právě okolo letiště v úseku: Hostovice – Jeneč, zastávka – Hostouň u Prahy – Dobrovíz – Středokluky. Osobní

doprava zde byla vedena pouze z Podlešína do Středokluk a zbylý úsek byl obsluhován regionálními autobusy DP Praha. Na zbylém úseku ještě žil nákladní provoz od Podlešína do Středokluk, protože bylo třeba dodávat letecké palivo k letišti, pak zde má sklad laskominek společnost Opavia a ještě je zde pár metrů kolejí k menšímu skladu stavební společnosti – to dohromady dalo docela slušný provoz, protože k letišti se vozí cca 2 vlaky s palivem denně a oplatky vozí 1 vlak denně. Osobní doprava pak byla definitivně z důvodu silné prodělečnosti zastavena v roce 2004. Snahy o obnovení

provozu na nefunkčním úseku Středokluky –Hostovice se příliš nedařily až do teroristických úseků 11.9.01, kdy začaly být obavy z případného útoku na trať. Nějakou dobu se jednalo a v průběhu roku 2006 proběhlo kompletní položení nového svršku v inkriminovaném úseku. Povedlo se jim to pěkně.

Pro svou cestu to jako jedny z prvních začali používat a stále používají vlaky s vápencem z Mořiny přes Nučice a Rudnou na sever. Ti jsou zatím jediní. Jako druhí po této trati jeli železniční fandové zvláštním vlakem v lednu (Já a Shudy jsme se také zúčastnili). A jako první pravidelný osobní vlak v nových dějinách v celé trase Hostovice – Podlešín bude cyklovlak (možnost přepravy více než 2 bicyklů) jímž se svezeme/svezli jsme se. Bude

jezdit/jezdí od 31.3. do 28.10. o sobotách a nedělích. Tak doufejme, že tato pěkná lokálka nezanikne pod tlakem kamionů.

lkarus

Přezdívky

Proto, že domácí hráči nám začínají pomalu docházet, sáhla jsem do zálohy. Kdo jste byl na jarňákách, jistě si na Šudyho dobře vzpomínáte. Kdopak z vás

ví, jak se Šudy jmenuje doopravdy? Moc vás není, že? Ale věřte, že v tomto článku se to nedozvíte, neb ten pojednává o přezdívkách, nikoli o vlastních jménech. Tak už hurá na něj.

Jak jsi přišel ke své přezdívce?

Má přezdívka vznikla na lyžařském výcviku na střední škole. Moc jsme se neznali, a jelikož jsem všechny osnil svým lyžařským uměním, začali mi říkat Šusopluh, ale to se jim zdálo moc dlouhé, takže vytáhli ještě moje skutečné příjmení, zkombinovali to a vzniklo Šudy

Měl jsi někdy ještě nějakou další přezdívku?

Všude razím svoje Šudy, jen v práci jsem si pro svoje vousy vysloužil přezdívku Kozlík, která kupodivu nezapadla, i když jsem se oholil. Ale to byla dost výjimka, většina lidí ani neví, jak se jmenuji křestním jménem

A jak si stojíš jako autor cizích přezdívek? Vymyslel jsi někomu nějakou?

Ano, hned několik. Třeba můj spolužák dostal přezdívku Billboard. On je už v mém věku plešatý, a tak jsem mu řekl, že by to svoje čelo mohl pronajímat jako billboard...no a ujal se to. Ono možná ještě důležitější než přezdívku vymyslet, je uvést jí v platnost, začít jí využívat, a pak se s tím obvykle smíří i nově pojmenovaný.

O které přezdívce nemáš ponětí, jak vznikla a zajímalo by tě to?

Ta otázka jde trochu pozdě. Jednak mi to kdysi všechno vysvětlil Kokeš a jednak jsem zjistil, že Gizela je jméno, takže to byla asi poslední... A mimo to vlastně nevím Pídlera a Ovčárnu, ale to asi bude v nějakým starším Týpku,

takže si budu muset rychle doplnit vzdělání
Máš nějaký vzkaz či postřeh pro čtenáře?

Asi nic důležitého, jen že mám přezdívku rád, ať už jsou jakékoliv, určuje to nějaký vztah k tomu člověku a není to taková nuda jako jména, který při dobrý přezdívce hezky zůstávají v tajnosti

Tak a to je pro dnešek vše, přátelé, tjádydádydá.

dobře utajené morče

Fotobludy

Jakožto váš pravidelný zpravodaj, vždy pravdivě informující o senzačních událostech, cítím povinnost říci něco více letošní TéBéZetce. Jak totiž znám kolegy z redakce Týpka, určitě se jako obvykle pokusí to nejdůležitější zamlčet. Ale nezdoufejte, jste ve správné rubrice, a tak se dozvíte vše.

Tak například to, jakým způsobem probíhaly přípravy účastníků na tento náročný a nervy drásající závod. Zajisté jste se již dočetli (pokud jste to ještě nevěděli), co to vlastně ta TéBéZetka je a že se letos v kategorii dětí zúčastnil pouze Helmut. O to větší rivalita však panovala mezi účastnicími se vedoucími a instruktory, a tak není divu, že přemýšleli o všelijakých způsobech, jak si své vítězství

v rámci „fair play“ (čili férové hry pro neangličtináře) tak nějak pojistit. Zajímavým způsobem to pojali Vigo s Jakem – někde se totiž dočetli (dle vší pravděpodobnosti to byla příručka Rádce zálesáka, vydaná v roce 1827 na Aljašce), že pokud jim má přát štěstí, musí si nejprve udobřit lesní duchy. Jakým způsobem se to má provést, již bohužel v knize popsáno nebylo, a tak se do toho hoši pustili po svém – rozhodli se obětovat lesním duchům každý jednu větev. Zřejmě to nebyla ta správná volba, neboť se nestalo vůbec nic, nepočítaje to, že se z lesa vynořil Ikarus, který tam ovšem závod nezávod hledal poklady s GPSkou. Ba co víc, štěstí se spíše obrátilo proti nim, minimálně alespoň proti Vigovi v podobě zlého Pídlera na kontrole Ohnař. No, a kdo tedy nakonec vyhrál či nevyhrál jste se už určitě dozvěděli v jiném článku, nebudeme tedy zbytečně plýtvat papírem a psát to znovu. A jestli to nevíte, měli jste jet taky.

Marcel

Here Comes Bod...245

Proč zrovna tento nadpis v podivné cizí řeči? Při psaní tohoto článku jsem se rozhodl využít moderních technologií a do internetového vyhledávače jsem vložil slůvko bod. A hned první odkaz byl ten s názvem, který vidíte v nadpisu. Pro ty, co tímto cizím jazykem nevládnou, mohu doplnit strojový překlad: Zde Jde Chlápek (či, pokud nepřekládáme poslední slovo, pak Zde Jde Bod). A je to tak, Bod tu však nejde jen jeden, ale je jich plná tabulka. Podívejte se sami.

Z výšky na nás již kráká Pták Bodovák: Vidím, vidím výlety: Není jich mnoho, ale jsou vícedenní. Za ty bude bodů...hmm. To bude lahoda.

A po nich? Už tu bude Oheň! Kdo vyhraje? Kdo bude druhý? Kdo dvanáctý?

To jsou otázky, na které se vám budeme snažit z našeho bodcentra i nadále odpovídat. Bodu zdar!

vigo

DRUŽINY

1	Zubří	151
2	Myšáci	89
3	Kamzíci	68
4	Žížalky	42
5	Krokodýlové	26

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	362
1	Helmut (KA)	290
3	Sára (ZU)	204
4	Chrob (ZU)	188
5	Marek (MY)	177
6	Terka (MY)	160
7	Míša (ZU)	129
8	Hlodavec (KR)	100
9	Sebík (ZU)	99
10	Jáchym (ZU)	91
11	Káča (MY)	90
	Damián (MY)	90
13	Žalud (ZU)	89
14	Míša (MY)	80
15	Vašek (ŽÍ)	63
16	Nic (ŽÍ)	61
17	Honza (ŽÍ)	58
18	Kazach (KA)	56
19	Aneta (ŽÍ)	52
20	Dolar (KA)	47
21	Honza (ZU)	45
22	Tomáš (KR)	36
23	Matěj (KR)	31
24	Ondra (KR)	21
25	Pavel (ŽÍ)	20
26	Týna (MY)	18
27	David (ŽÍ)	14

KOČ & OVNÍ SMAK

Cesta Marca Pola – 8. díl

Už máme všechno sbalené. Hodně zboží jsme nechali v oázách a místo něj jsme nabrali plné vaky vody. Budeme ji potřebovat. Zvedá se silný vítr, doufáme, že nás nezasáhne písečná bouře. Nechtěl bych mít písek všude.

Na cestu jsme dostali nové velbloudy a ochranné pláště. Snad si nebudu moc dlouho zvykat na nového velblouda. Stádo je netrpělivé. Také cítí nebezpečí blížící se bouře. Oblékáme ochranné pláště a dáváme velbloudům klapky na oči, i když mají své dlouhé řasy, které by je měly chránit před poletujícím pískem. Naposledy se pořádně napijeme a vyrazíme na cestu. Nikomu se nechtělo z oázy, ale musíme jet dál, za Kublajchánem. Naším příštím cílem je provincie Tangutů. Rozkládá se mezi Tibetem a řekou Chuang Che. Ale nejdřív nás čeká obávaná cesta pouští...

„Marco! Rychle si přikryj obličej a nasad klapky velbloudovi! Marco, za chvílku se přičene velmi silná písečná bouře. Jen se zabal do pláště a za žádnou cenu nezjišťuj, co se děje kolem. Mohlo by tě to zabít!“

Podle otcových pokynů jsem udělal vše, co bylo potřeba. Velbloud si lehl na břicho a já se schoullil k němu, sloužil mi jako štít. Písečnou bouře se přehnala, měl jsem strach. Bylo to jako bouře na moři. Najednou se zatemnilo a přišel ohlušující řev zvířeného písku. Chtěl jsem se strašně podívat, jak jsou na tom ostatní, ale pamatoval jsem na otcova slova. Musel jsem to vydržet.

Bouře odešla. Když jsem se pak sulékl z pláště, nepoznával jsem některé lidi, jak byli obaleni pískem. A natožpak poušť! Duny byly rozházeny větrem a některé byly postaveny znova. Její tvář se změnila.

Konečně jsme dorazili do Tangutů. Obyvatelé tohoto kraje měli své vlastní náboženství. Nebyli ani muslimové, ani křesťané. Byly zde nádherné kláštery se zlatými sochami sedícího muže. Říká se mu Buddha – Osvícený.

Na cestě do Kančou jsem viděl plát obrovské ohně. Kolem stáli lidé a házeli do něj šátky, sošky, přístroje, dokonce i jídlo.

„Otče, co to ti lidé dělají?“

„Pohřívají. Tady lidé mrtvé páli, nepohřívají je pod zem jako my. Lidé zde mají jinou víru. Myslí si, že když hodí do ohně sošku koně, zesnulý bude mít opravdového koně i na onom světě.“

U Tangutů jsem ochutnal lahodnou rebarboru. Trochu jsme si ji vzali a pokračovali dál do Kančou, hlavního města provincie. Jen co jsme dorazili, doběhl posel s příkazem, abychom nikam nechodili a vyčkali rozkazu Kublajchána. Otec a Matteo jako svědomití obchodníci se věnovali obchodům. Já se toulal po městě, jednou jsem se odvážil vejít i do jednoho kláštera. Musím ještě poznamenat, že Kančou je město všech náboženství. Je tu islám, křesťanství, buddhismus, ale zde se Buddha nazýval Sagamoni Burchan. To je mongolská varianta Buddhova jména.

Než se Kublajchán rozhoupal nám doručit slíbený rozkaz, uplynul rok. Alespoň jsem se pořádně seznámil se Sagamonim Burchanem a otcovými obchody. Konečně jsme dostali povolení navštívit Kublajchána v jeho letním sídle v Šang-Tu, ale nejdřív musíme ještě do Kataje. Konečně zase na cestě!

Cesta Marca Pola – 9. díl

Tak opět na cestě, to jsem rád. Doufám, že Kublajchán bude rozhodnější než poslední při posílání rozkazu – na ten jsme čekali rok. Ustoupili jsme do Kataje, naštěstí jsme měli povolení. Byli jsme tedy v severní Číně. Jeli jsme asi dvě hodiny a dorazili do Šang-Tu. Cíle jsme dosáhli dnešním dnem roku 1275. Bylo slunečné počasí. Sotva jsme se dotkli nohou Kublajchánova nádvoří, hned k nám ze všech stran spěchali jeho rádcí, aby nás přivítali a doprovodili k Chánovi. Byl jsem ohromen velkolepostí paláce. Ušude byl drahý mramor, krásné sloupy a samé drahé kamení a zlato. Kublajchán si žil zřejmě dobře. Ale baví ho takový život? Netouží po dobrodružství? Tu se náhle objevil jezdec řítící se tryskem na koni, na jehož zadku si vezl levharty. Ó, byl to sám velký Kublajchán, který lovil pro zábavu jeleny, laně, srnce a laňky. Když ladně sesedl z koně a zamířil k nám, uctivě jsme se poklonili až na zem.

„Ustaňte, drazí přátelé z Benátek. Uítejte v Kataji! Jakou jste měli cestu? Jistě dobrou, a přivezli jste mi, co jsem chtěl? Tak mluvejte!“

„Ctihodný Kublajcháne, od papeže Řehoře vezeme tyto dary a dopisy,“ řekl otec a položil Kublajchánovi k nohám několik zapečetěných truhlic. „Přivezli jsme také lahvičku se svatým olejem od Svatého hrobu.“

„To je moc dobře, ale kde jsou mudrci, o které jsem vás žádal, aby mi vysvětlili předností křesťanství?“ zeptal se Kublajchán.

„Uíte, velký Cháne, s tím jsme měli menší problém.“ Čekali jsme na Kublajchánovu reakci a čekali jsme, alespoň jak se zdálo mně, celou věčnost.

„Hm, a kdo je ten hoch za vámi? Uystup dopředu!“

Hrklo ve mně, snad nemyslí mě? Teď mě potrestá, protože jsem nejmladší z celé karavany!

„To je můj syn Marco, přijel s námi, aby Vám sloužil,“ odvětil otec hrdě.

„Uýborně, stále potřebuji moudré a silné muže. Marco, zvu tě, aby ses ode dneška stal členem mého paláce a sloužil mi. Za tvou věrnost a poslušnost, a hlavně za schopnosti tě zahrnu zlatem a bohatstvím. Dej mi vědět o večěři. I vy, moji drazí, jste zváni. Večeře se bude konat na jižní terase.“

„Udělám vše, Vaše Ueličenstvo, abyste byl se mnou spokojen,“ odpověděl jsem pln vděčnosti, že mi nechce setnout hlavu. Začínal mi nový život!

Kublajchán mě po večěři požádal o moje rozhodnutí. Řekl jsem mu, že nejsem proti. Stal jsem se tedy jeho služebníkem. Hned na to mě požádal, abych ho doprovázel na cestě k oceánu. Souhlasil jsem, vlastně mi nic jiného nezbývalo, můj život byl v Kublajchánových rukách. Cesta trvala docela dlouho, ale nebyla to cesta jako s otcem. Tady jsem byl v bezpečí. Na Chána si nikdo nedovolil. Během odpočinku si mě dal zavolat.

„Marco, potřebuji tě k oficiálnímu poslání. Pojedeš do mé provincie v Karadžangu, abys mi o ní přivezl co nejvíce informací. Je totiž až na okraji mé říše. Až tam se mé oko a silná ruka nedostanou. Potřebuji to zkontrolovat.“

Dostal jsem průvodní list s pečeti, že jsem pověřen přímo od Chána, a několik balíčků bankovek, které platily po celé Kublajchánově říši. Mám před sebou další cestu. Nepojede se mnou ani otec, ani Matteo. Budu sám, s cizími lidmi. Nesmím zklamat sebe, ani Chána. Jsem odhodlán úkol splnit!